Χρήστου Χριστοδούλου

Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς

Τῷ καιρῷ ἐκείνω ἐλθῶν Ἰωσήφ ὁ ἀπό Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὅς καί αὐτός ἦ προσδεχόμενος τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρός Πιλάτον καί ἠτήσατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. ὁ δέ Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε, καί προσκαλεσάμενος τόν κεντυρίωνα ἐπηρώτησεν αὐτόν εἰ πάλαι ἀπέθανε· καί γνούς ἀπό τοῦ κεντυρίωνος ἐδωρήσατο τό σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καί ἀγοράσας σινδόνα καί καθελῶν αὐτόν ἐνείλησε τή σινδόνι καί κατέθηκεν αὐτόν ἐν μνημείω, ὅ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καί προσεκύλισε λίθον ἐπί τήν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δέ Μαρία ἡ Μαγδαληνή καί Μαρία Ἰωσή ἐθεώρουν πού τίθεται.

Καί διαγενομένου τοῦ Σαββάτου Μαρία ἥ Μαγδαληνή καί Μαρία ἥ τοῦ Ἰακώβου καί Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώματα ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καί λίαν πρωί τῆς μίας Σαββάτων ἔρχονται ἐπί τό μνημεῖον ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου. Καί ἔλεγον πρός ἑαυτάς· τίς ἀποκυλίσει ἡμίν τόν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; καί ἀναβλέψασαι θεωρούσιν ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γάρ μέγας σφόδρα. Καί εἰσελθοῦσαι εἰς τό μνημεῖον εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολήν λευκήν, καί ἐξεθαμβήθησαν. ὁ δέ λέγει αὐταῖς· μή ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τόν Ναζαρηνόν τόν ἐσταυρωμένον ἤγερθη, οὐκ ἐστίν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Ἀλλ' ὑπάγετε εἰπεῖν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καί τῷ Πέτρω ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τήν Γαλιλαίαν. ἐκεῖ αὐτόν ὄψεσθε, καθώς εἶπεν ὑμίν. Καί ἐξελθοῦσαι ἔφυγον ἀπό τοῦ μνημείου· εἶχε δέ αὐτᾶς τρόμος καί ἔκστασις, καί οὐδενί οὐδέν εἶπον. ἐφοβοῦντο γάρ».

(Μαρκ. ιε΄ 43-47,ις΄ 1-8)

1. Εισαγωγή

«**Οἱ τά πάντα καλῶς διαταξάμενοι**» άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας ώρισαν, ώστε η δεύτερη από του Πάσχα Κυριακή, να είναι αφιερωμένη στις Μυροφόρες γυναίκες και στους άνδρες εκείνους τον **εξ Αριμαθαίας** ευσχήμονα βουλευτή **Ιωσήφ** και τον κρυφό μαθητή **Νικόδημο,** οι οποίοι προσέφεραν στον Ιησού τις τελευταίες νεκρικές υπηρεσίες.

Από το «Ὡρολόγιον» της εκκλησίας λαμβάνουνε τις παρακάτω πληροφορίες: «Περί τις αρχές του 32^{ου} έτους όταν ο Ιησούς περιήρχετο της Γαλιλαία κηρύττων και θαυματουργών, πολλές γυναίκες που είχαν ευεργετηθεί από αυτόν, άφησαν την πατρίδα τους και τον ακολουθούσαν. Συγχρόνως δε τον διακονούσαν, προσφέροντας ότι είχαν από τα υπάρχοντά τους (Λουκ. η΄ 3). Μετά την ταφήν Του από τον Ιωσήφ και τον Νικόδημο, ετοίμασαν αρώματα και μύρα για να αλείψουν το νεκρό σώμα του Ιησού. Οι θεοφιλείς αυτές γυναίκες ονομάστηκαν «**μυροφόρες**»

Phoca PDF

και ήλθαν, όπως γράφουν οι Ευαγγελιστές το πρωΐ της «**μιᾶς τῶν Σαββάτων**» στον τάφο για εκδηλώσουν με τα μύρα, την αγάπη τους στον νεκρό διδάσκαλο. Τα ονόματα που είναι γνωστά από τα Ευαγγέλια είναι:

2. Ποιές ἦσαν οἱ μυροφόρες

Η **Μαρία η Μαγδαληνή** (από την οποία ο Χριστός έβγαλε επτά δαιμόνια), ή**Μαρία του Ιακώβου** και μητέρα του Ιωσή η οποία ονομάζεται και Μαρία του Κλωπά (δηλ σύζυγος του Κλωπά ή Κλεόπα). Επίσης **Ιωάννα του Χουζά** (επιτρόπου του Ηρώδη του Αντύπα), **Σαλώμη** μητέρα των υιών Ζεβεδαίου (Ιακώβου και Ιωάννη) και η **Σωσάννα**. Ο όσιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός ο Θεοδωρος Στουδίτης συμπεριλαμβάνει μεταξύ των μυροφόρων και τις δύο αδελφές του Λαζάρου Μάρθα και Μαρία.

Μαζί με αυτές συνεορτάζονται και οι κρυφοί μαθητές Ιωσήφ και Νικόδημος. Ο Νικόδημος πιθανώς Ιεροσολυμίτης, ήταν άρχων των Ιουδαίων, μέλος του μεγάλου συνεδρίου Φαρισαίος το τάγμα, νομομαθής, γνωρίζων καλώς τις Γραφές, ο οποίος όμως πίστευε στον Χριστό. Είναι γνωστός από την επίσκεψη που έκανε νύχτα στον Χριστό και την συνομιλία μαζί Του (βλ. Ιωαν. γ΄ 1-21). Στον ενταφιασμό του Χριστού ήλθε φέρων (μεγάλη ποσότητα) μίγμα σμύρνης και αλόης (αρωματικό και βαλσαμωτικό) μέχρι 100 λίτρα, δείγμα αγάπης και ευλάβειας στον διδάσκαλό του. Ο Ιωσήφ εκ της πόλεως Αριμαθαίας ήταν πλούσιος και ευγενής και ένας εκ των βουλευτών στα Ιεροσόλυμα. Αυτός «**τολμήσας εἰσῆλθεν πρός Πιλάτον καί ἠτήσατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ**». Ζήτησε πήρε και ενταφίασε το σώμα του Ιησού μαζί με τον Νικόδημο, αφού το τύλιξε με καινούργιο σεντόνι και σουδάριο που αγόρασε γι' αυτό τον σκοπό. Κατά την παράδοση ο κήπος δίπλα στον Γολγοθά ήταν δικό του κτήμα, στο οποίο υπήρχε έτοιμος τάφος λαξευμένος στην πέτρα, που προοριζόταν για τον ίδιο. Λόγω ελλείψεως χρόνου για την προετοιμασία άλλου τάφου έθεσαν το σώμα του

3. Ἀρετές ἀπαραίτητες για την κατανόηση του μυστηρίου τῆς Ἀναστάσεως

Η τόλμη και η αφοβία που επέδειξαν οι Μυροφόρες γυναίκες και οι κρυφοί μαθητές Ιωσήφ και Νικόδημος, αποδεικνύουν την γνησιότητα της πίστεως και της αγάπης τους προς τον Θείο Διδάσκαλο. Αποτελούν στο εξής **πρότυπα πίστεως** και **αφοσιώσεως** στον Χριστό για κάθε χριστιανό.

Το Μυστήριο της Αναστάσεως, δεν κατανοείται με την μικρή ανθρώπινη λογική αλλά μόνο με την πίστη. Για να ζήσει όμως ο σύγχρονος χριστιανός, ιδιαίτερα στους σημερινούς δύσκολους καιρούς της αποστασίας, την πίστη στον Αναστάντα Κύριο, απαιτείται **τόλμη** και **ηρωϊσμός.** Τα δύο αυτά στοιχεία συναντάμε σήμερα στις μυροφόρες και στους κρυφούς μαθητές Ιωσήφ και Νικόδημο για τους παρακάτω λόγους :

α. **Η αγάπη έξω βάλει τον φόβο**. (Α Ιωαν. δ΄ 18)

Όταν ο Εσταυρωμένος Ιησούς είχε ήδη εκπνεύσει επί του Σταυρού και οι μαθητές

Phoca PDF

Του, που πριν λίγο έδιναν μεγάλες υποσχέσεις ότι θα τον ακολουθούσαν μέχρι τον θάνατο, Τον εγκατέλειψαν όμως «διά τόν φόβο τῶν Ἰουδαίων», οι δύο κρυφοί μέχρι τώρα μαθητές **ο Ιωσήφ εξ Αριμαθαίας** και **ο Νικόδημος**, μη μπορώντας να κρύψουν την αγάπη τους για τον άταφο νεκρό διδάσκαλό τους, αποκαλύπτονται με τον πιο εντυπωσιακό τρόπο, παραβλέποντας τις οποίες αρνητικές συνέπειες θα μπορούσε να έχει στην ζωή τους αγάπη τους προς Αυτόν. Ο Ευαγγελιστής Μάρκος μας αναφέρει «**ἐλθών ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπό Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καί αὐτός ἦν προσδεχόμενος τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσήλθεν πρός Πιλάτον καί ἠτήσατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ**». Ο Πιλάτος απόρησε γιατί ο Ιησούς πέθανε τόσο γρήγορα και ζήτησε από τον Κεντυρίωνα (εκατόνταρχο) να του το επιβεβαιώσει, και «ἐδωρήσατο τό σῶμα τῷ Ἰωσήφ». Ο Ιωσήφ αγόρασε καινούριο σεντόνι και με την βοήθεια του Νικοδήμου, ο οποίος ήλθε έχοντας αγοράσει αρωματικές ουσίες «**σμύρνα καί ἀλόη ὡσεί λίτρας ἑκατό**» κατέβασαν το σώμα του Ιησού από τον Σταυρό, το άλειψαν με τις αρωματικές ουσίες, το τύλιξαν στο καινούριο σεντόνι και το τοποθέτησαν μέσα στο λαξευτό τάφο που ο ίδιος ο Ιωσήφ είχε ετοιμάσει για τον εαυτό του. Τέλος έφραξαν τον τάφο με ένα μεγάλο λίθο.

β. **<u>Οι μυροφόρες, ηρωΐδες της αγάπης</u>**

Οι μυροφόρες γυναίκες ακολουθώντας τον πόθο που κατέφλεγε την ψυχή τους αψήφησαν τους εξωτερικούς κινδύνους και ήλθαν στον τάφο του Ιησού για να αλείψουν το νεκρό Του σώμα με μύρα (αρωματικές ουσίες ειδικές για τους νεκρούς). <u>Δεν άκουσαν την λογική τους, αλλά την καρδιά τους</u>, στην οποία κυριαρχούσε η αγάπη για τον Χριστό. Αλλά ενώ πλησίαζαν τον τάφο μια αντικειμενική δυσκολία τις προσγειώνει στην πραγματικότητα: «**τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τόν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;**» Διερωτώνται μεταξύ τους αλλά συνεχίζουν τον δρόμο. Ο λογισμός διστάζει, αλλά η αγάπη βαδίζει, συνεχίζει.

Φθάνοντας στο μνημείο παρατηρούν με έκπληξη «**ὅτι ἀποκεκύλισται** (δηλ. έχει αποκυλισθεί) **ἦδη ὁ λίθος· ἦν γάρ μέγας σφόδρα**». Περίεργα συναισθήματα εκπλήξεως θαυμασμού και δέους τις καταλαμβάνουν. Εισέρχονται στο μνημείο και αντί για το νεκρό σώμα του Ιησού, βλέπουν τα **οθόνια** (σεντόνια) και το **σουδάριο** (ειδικό ύφασμα που κάλυπτε το κεφάλι) τυλιγμένα σε μια γωνιά και «**νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς περιβεβλημένον στολήν λευκήν**» ο οποίος με ήρεμη φωνή τους λέει: «**Μή ἐκθαμβείσθε** (μην εκπλήττεσθε, μη μένετε εκστατικές) **Ἰησοῦν ζητεῖτε τόν Ναζαρηνόν τόν ἐσταυρωμένον, ἠγέρθη οὐκ ἔστιν ὧδε** (αναστήθηκε δεν είναι εδώ) **ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αυτόν. Ἀλλ' υπάγετε** (πηγαίνετε) **εἴπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καί τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς** (μας οδηγεί) **εἰς τήν Γαλιλαίαν ἐκεῖ αὐτόν ὄψεσθε** (θα τον δείτε) **καθώς εἶπεν ὑμῖν**». Επιστρέφουσαι οι μυροφόρες συνάντησαν τον ίδιο τον Χριστό ο οποίος τις απηύθυνε το «**Χαίρετε**».

Οι μυροφόρες γυναίκες, αξιώθηκαν πρώτες να συναντήσουν τον Χριστό Αναστάντα. Πήγαιναν στον τάφο με δάκρυα να βρουν ένα νεκρό. Αντί αυτού προσκύνησαν τον Χριστό ζωντανό και Αναστάντα. Έτσι έγιναν **Ευαγγελίστριες των Αποστόλων** και πρώτοι κήρυκες της Αναστάσεως του Χριστού. Η Ανάσταση του Χριστού «**ἦρε τήν κατάραν τῆς Εὔας**». Αυτό το μαθαίνουν πρώτες οι

Phoca PDF

μυροφόρες. (Πρβλ. το γνωστό απολυτίκιο του Δ΄ ήχου : «**Τό φαιδρόν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα ἐκ τοῦ ἀγγέλου μαθοῦσαι αἱ τοῦ Κυρίου μαθήτριαι. Καί τήν «προγονικήν απόφασιν» ἀπορρίψασαι, τοῖς ἀποστόλοις καυχώ-μεναι ἔλεγον**. **Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἠγέρθη Χριστός ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα έλεος**», που σημαίνει ότι: «όταν έμαθαν από τον ¨Αγγελο οι μαθήτριες του Κυρίου, το χαρμόσυνο άγγελμα της Αναστάσεώς Του και την άρση της προγονικής καταδίκης του Θεού προς τους πρωτοπλάστους, έλεγαν με καύχηση στους μαθητές : **λαφυραγωγήθηκε ο θάνατος**, αναστήθηκε ο Χριστός ο Θεός, **δωρίζοντας στον κόσμο το μέγα έλεος του Θεού** [1], δηλ. την «καταλλαγή» (συμφιλίωση) της ανθρωπότητας με τον Θεό».

4. **Ο Απόστολος Πέτρος έχοντας εκπέσει της αποστολικής του ιδιότητος, με την τριπλή μεθ΄ όρκου άρνηση του Κυρίου, επανήλθε με την έμπρακτη μετάνοια του.**

Ο Απ. Πέτρος ήταν ο πιο θερμός και εκδηλωτικός μαθητής. Ίσως αυτός που αγαπούσε περισσότερο από όλους τους άλλους τον Χριστό. Έπεσε όμως στο βάραθρο της αυτοεκτίμησης του και έφθασε στο σημείο να αρνηθεί τον Χριστό. Να τον αρνηθεί μεθ' όρκου, όχι μία, αλλά τρεις φορές. Έτσι κατά κάποιο τρόπο είχε εκπέσει του Αποστολικού του αξιώματος. Γι' αυτό και ο άγγελος τον ξεχωρίζει από τους υπόλοιπους 10 μαθητές.

Όταν ο Χριστός την νύχτα της συλλήψεώς Του είπε στους μαθητές του: «**πάντες ὑμεῖς σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοί τῇ νυκτί ταύτῃ**» ο Απόστολος Πέτρος αγνοώντας την παγγνωσία του Χριστού και ξεχωρίζοντας τον εαυτό του από τους άλλους μαθητές, αντέδρασε έντονα λέγοντας: «**εἰ πάντες σκανδαλισθήσονται ἐν σοί, ἐγώ οὐδέποτε σκανδαλισθήσομαι**» (Ματθ. κστ΄ 33). Η φλογερή του αγάπη για τον Χριστό συνδέθηκε με την απόλυτη εμπιστοσύνη στον εαυτό του. Έτσι όταν οι συνθήκες δυσκόλεψαν και πολλοί στην αυλή του Αρχιερέως τον ρώτησαν «**καί σύ ἦσθα** (ήσουν) **μετά Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου**», αυτός αρνήθηκε μεθ' όρκου τρείς φορές λέγοντας: «**οὐκ οἶδα τόν ἄνθρωπον**» δηλ δεν γνωρίζω τον άνθρωπο (τον Χριστό). Και αμέσως «**ἀλέκτωρ ἐφώνησε**». Θυμήθηκε τότε ο Πέτρος την πρόρρηση του Χριστού, που του είπε «**πρίν ἀλέκτορα φωνῆσαι τρίς ἀπαρνήσει με».** Τότε ο Πέτρος **«ἐξελθών ἔξω ἔκλαυσε πικρώς**» (Ματθ κστ΄ 75).

Όταν ο άγγελος που βρισκόταν μέσα στο άδειο τάφο του Χριστού είπε στις μυροφόρες: «**ὑπάγετε εἴπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καί τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τήν Γαλιλαία ἐκεῖ αὐτόν ὄψεσθε**» (Μαρκ ιστ΄ 7) τις πληροφορούσε συγχρόνως ότι η μετάνοια του Πέτρου έγινε δεκτή από τον Θεό. Έτσι όταν η **αυτοπεποίθηση** του αντικαταστάθηκε από την **ταπείνωση** και ο **κομπασμός** του από τα **πικρά δάκρυα της μετάνοιας**, αποκατα-στάθηκε ο Πέτρος στον κύκλο των μαθητών του Χριστού, για να γίνει κατόπιν ο άφοβος κήρυκας του Ευαγγελίου σε όλη την Οικουμένη.

Η τελική αποκατάσταση του Πέτρου στο Αποστολικό αξίωμα έγινε από τον Κύριο στην λίμνη της Τιβεριάδος όταν (ο Χριστός) εμφανίστηκε σε επτά μαθητές μεταξύ

Phoca PDF

των οποίων ήταν και ο Πέτρος. ¨Ηταν η Τρίτη εμφάνιση του Κυρίου μετά την Αναστάσή Του. (βλ Ιωαν. κα΄ 1-23). Αυτοί εκοπίασαν όλη τη νύχτα στο ψάρεμα αλλά δεν έπιασαν τίποτα. Όταν ο Χριστός τους ζήτησε «προσφάγιον» και δεν είχαν, τους είπε να ρίξουν τα δίχτυα στα δεξιά του πλοίου. Τότε έπιασαν 153 μεγάλα ψάρια, ώστε το δίχτυ κινδύνευε να σχιστεί. Βγαίνοντας στη στεριά έψησαν μερικά ψάρια και τα έφαγαν για πρωϊνό. Μετά το φαγητό ο Χριστός ρώτησε τον Πέτρο «**Σίμων Ἰωνᾶ** (γυιέ του Ιωνά) **ἀγαπᾶς με πλεῖον τούτων;**». Ο Πέτρος μετά το πάθημα της τριπλής μεθ' όρκου αρνήσεως του Χριστού στην αυλή του Αρχιερέως απάντησε ταπεινά λέγων «**ναί Κύριε σύ οἶδας ὅτι φιλώ σε**». Λέγει σ' αυτόν ο Ιησούς «**βόσκε τά ἀρνία μου**». Η ερώτηση του Χριστού και η καταφατική απάντηση του Πέτρου επανελήφθησαν άλλες δύο φορές. Μ' αυτό τον τρόπο αποκαταστάθηκε κατά τους ερμηνευτές, ο Πέτρος στο Αποστολικό του αξίωμα.

5. **Υποδούλωση και ανεξαρτησία**

Το μεγαλείο των μυροφόρων γυναικών έγκειται στην ελευθερία τους από τις αντίξοες συνθήκες του περιβάλλοντος. Η αγάπη τους για τον Χριστό, δεν επηρεάστηκε, ούτε από τον επονείδιστο θάνατό Του, ούτε από το μίσος των Γραμματέων και Φαρισαίων και των αρχόντων του Ισραήλ. Η ανδρεία τους και η πίστη τους, τους έδωσε ελευθερία και ανεξαρτησία κινήσεων. Μέσα στην μεγάλη θλίψη για τον θάνατο του προσφιλούς των διδασκάλου και τον φόβο από το μίσος των Ιουδαίων, μας δίνει αφορμή να δούμε την δύναμη, που ασκεί το περιβάλλον σε κάθε άνθρωπο. Το πως επηρεάζει την εξέλιξη της πνευματικής του ζωής.

Μία από τις σημαντικότερες συνέπειες του προπατορικού αμαρτήματος και τις εκπτώσεως των διανοητικών δυνατοτήτων του ανθρώπου, που επακολούθησε, ήταν η υποταγή του στις συνθήκες του περιβάλλοντος. Ο «**βασιλέας της κτίσεως**» άνθρωπος έγινε δούλος των κτισμάτων και των συνθηκών του περιβάλλοντος. Επιπλέον χάνοντας την χάρη του Θεού, έγινε ευάλωτος στην δράση των δαιμονικών δυνάμεων και απέκτησε πάθη που δηλητηριάζουν την ψυχή του και μικραίνουν την ελευθερία του. Οι αισθήσεις του, όταν δεν χαλιναγωγούνται με την εγκράτεια (που και αυτή είναι συνέργεια θεϊκού και ανθρωπίνου παράγοντος) παίζουν σημαντικό ρόλο στην υποδούλωση του ανθρώπου. Σύμφωνα με την «**φιλοκαλία**», η ελευθερία των αισθήσεων είναι δεσμός της ψυχής, ενώ αντίθετα ο δεσμός (δέσμευση) των αισθήσεων, είναι ελευθερία της ψυχής.

Ένα κριτήριο που μπορεί να μας δείξει αν υπάρχει πραγματική εσωτερική ελευθερία ή υποδούλωση σε πάθη, είναι η **προσευχή**. Όταν μπορεί κανείς να στρέψει τον νου του προς το Θεό, κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες μέσω της προσευχής, αυτό τότε είναι απόδειξη εσωτερικής ελευθερίας. Αυτό σημαίνει, ότι η ανεξαρτησία από τις αντίξοες συνθήκες του περιβάλλοντος είναι προϋπόθεση της προσευχής. Δηλ η καλλιέργεια της προσευχής για να ευδοκιμήσει χρειάζεται κατάλληλες συνθήκες «**Ιεράς ησυχίας**». Αυτός που «συσχηματίζεται» με τις εξωτερικές συνθήκες δεν κυβερνά τον εαυτό του. Χάνεται σε λογισμούς, σε φόβους, σε φροντίδες και δεν αφήνει ελεύθερη την ψυχή του να αναπνεύσει με την προσευχή. Αυτός άλλωστε είναι ο λόγος που η μοναχική ζωή διευκολύνεται σε συνθήκες ιεράς ησυχίας.

Phoca PDF

Οι αγίες μυροφόρες γυναίκες και ο Απ. Πέτρος μας υποδεικνύουν τον τρόπο της αληθινής ελευθερίας, που στηρίζεται επάνω στην αρετή της πνευματικής ανδρείας. Αγαπούσαν τον Χριστό και είχαν βαθειά ταπείνωση. Η αγάπη και η ταπείνωση είναι κατά τον Άγιο Ιωάννη της κλίμακος είναι ή «**ἱερά ξυνωρίς»** (δηλ ο σύνδεμος) **τῶν ἀρετῶν ποὺ ἡ μία ὑψώνει καί ἡ ἄλλη συγκρατεῖ τούς «ὑψωθέντας».**

Η αγάπη νικάει τον φόβο, ενώ η βαθειά ταπείνωση απαλάσσει τον άνθρωπο από τα δεσμά της υπερηφάνειας και τον κίνδυνο της **αυτοεκτίμησης** και της **αυτοσωτηρίας**. Κάνουν και οι δύο αρετές τον άνθρωπο **ανδρείο ποιητή του θελήματος του Θεού**.

6. Ο «Χριστιανικός Φεμινισμός»

Ο σημερινός φεμινισμός που αναπτύχθηκε κυρίως στη Δύση, αποβλέπει στην «**απελευθέρωση**» της γυναίκας. Την «απελευθέρωση» αυτήν εννοεί κυρίως, ως υπέρβαση της γυναικείας φύσεώς της, με την ανάληψη από αυτήν ευθυνών και δραστηριοτήτων, που η κοινωνία θεωρούσε πάντα ως ανδρική υπόθεση.

Ο Χριστός αντίθετα πραγματοποιεί την απελευθέρωση της γυναίκας με έναν τελείως διαφορετικό τρόπο, όπως δείχνει η περίπτωση της Σαμαρείτιδος. Καλεί τη γυναίκα να γίνει μέτοχος στο φωτισμό και στην πνευματική αναγέννηση που Αυτός χαρίζει. Έτσι, κατάξιώνει τη γυναίκα να γίνει φορέας και κήρυκας της Αλήθειας Του. Η απελευθέρωση που Αυτός προσφέρει στη γυναίκα δεν έγκειται στη δήθεν υπέρβαση της γυναικείας της φύσεως, μέσω του ανταγωνισμού με τον άνδρα, αλλά στην παράλληλη, δίπλα στον άνδρα τοποθέτησή της, στη διακονία του Ευαγγελίου και στα έργα αγάπης. Έτσι, φωτίζεται και αγιάζεται εξίσου με τον άνδρα και θα αποτελέσει ισότιμη συγκληρονόμο με αυτόν της Βασιλείας του Θεού.

Βιβλιογραφία

- ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ, έτους 1982, π. Γεωργ. Μεταλληνού.
- ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ, έτους 1986, π. Νικ. Πρωτοπαππά.
- ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ, έτους 1994, π. Θωμά Βαμβίνη.
- «Περίοδος Πεντηκοσταρίου», π. Έπιφ. Θεοδωρόπουλου.

[1] Η πτώση των Πρωτοπλάστων και η έξωσή τους από τον Παράδεισο είχαν ως συνέπεια την διακοπή των σχέσεων Ανθρωπότητος και Θεού. Αυτή η συνέπεια ήταν τραγική. Διότι μετά τον θάνατό τους οι άνθρωποι, ακόμα και οι δίκαιοι που είχαν ευαρεστήσει στον Θεό, πήγαιναν στο ¨Αδη, δηλ. σε χώρο δυσάρεστο, όπως ο Λάζαρος. Χρειάστηκε η θυσία του Χριστού στον Γολγοθά (που πλήρωσε με το τίμιο αίμα Του για τις αμαρτίες όλων των ανθρώπων όλων των εποχών), η κάθοδός του

Phoca PDF

στον σκοτεινό ¨Αδη, η διδασκαλία Του στις ψυχές των προ Αυτού «κοιμηθέντων». ¨Ετσι όσες ψυχές ήσαν κολοπροαίρετες και αποδέχτηκαν το κήρυγμα του Χριστού, ανηρπάγησαν από τον Χριστό στον Παράδεισο, με πρώτο τον «ευγνώμονα» ληστή.¨ Εκτοτε, όσοι βαπτισμένοι άνθρωποι μετανοήσουν και ζητήσουν το έλεος του Θεού σώζονται και πηγαίνουν στη Βασιλεία του Θεού. Κανείς άνθρωπος δεν σώζεται μόνο με τα «καλά» του έργα. Σώζεται από την άπειρη αγάπη του Θεού και την επικράτηση του ελέους Του.

Phoca PDF